

Holly Martin

Thuis in Midnight

Midnight Village 1

Vertaling Nikki Greveling

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020558906
ISBN e-book 9789020558913
ISBN audiobook 9789020558920
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2023 Holly Martin
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Midnight Village*.
Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Nikki Greveling
Omslagbelettering Emma Rogers
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

www.hollymartin-author.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Star reed over de rustige landweggetjes en schrok van de schaduwen bij elke bocht. Boven haar fonkelden honderden diamanten aan de nachthemel. De maan straalde fel en leidde haar de weg naar haar thuis.

Het was gek om een dorp waar ze nog nooit voet aan de grond had gezet te zien als haar thuis, maar ze had zich altijd al op deze manier aangetrokken gevoeld tot Midnight Village, iets wat ze nooit had kunnen verklaren. Ze was opgegroeid in het nabijgelegen dorp Whimbles en vroeger had ze gespeeld in het bos achter Midnight. Hoe dichterbij de torenhoge muren eromheen was gekomen, hoe meer ze werd vervuld met een kalmte en het vreemde gevoel dat ze daar thuishoorde. Toen ze de muren aanraakte, voelde ze een energie onder haar vingers pulseren, een energie waarmee ze zich op de een of andere manier verbonden voelde. Elke dag liep ze onderweg naar school langs de ingang van Midnight en dan voelde ze een verlangen om erachter te komen wat er gebeurde achter de poorten van het dorp. Iedereen wilde graag weten wat er zich daar afspeelde, wie er woonde, waarom ze zo op zichzelf waren en waarom er

nooit iemand naar binnen mocht. Maar haar connectie met het dorp voelde aan als zoveel meer dan nieuwsgierigheid.

En nu zou ze er gaan wonen.

Ze voelde vlinders in haar buik van de zenuwen en zorgen sinds Wolf Oakwood haar die ochtend had gebeld om te vertellen dat het huis van haar was. Eerst was ze enthousiast en opgelucht geweest om het huis te krijgen, maar nu bleef ze zich maar druk maken om wat ze zich op de hals zou halen.

Het was het aanmeldingsproces waardoor die zorgen waren gekomen. Ze had eigenlijk heel hard de andere kant op moeten rennen.

De advertentie voor een huurhuis in Midnight was in de krant verschenen naast het artikel dat haar leven had verpest en ze vroeg zich af of het op de een of andere manier het lot was geweest, dat één deur in haar gezicht was dichtgeslagen en een andere was geopend. Ze herinnerde zich nog het eerste telefoongesprek met Wolf nadat ze een e-mail had gestuurd om meer informatie over de advertentie te krijgen. Hij had een stuk jonger geklonken dan ze zich had voorgesteld hoe een oude, respectabele burgemeester hoorde te klinken. Ze gokte dat hij van haar leeftijd was. Het was wel duidelijk dat hij moe was van de honderden aanmeldingen die hij moest doornemen – ze kon aan de toon van zijn stem horen dat hij geen interesse in haar had. Maar wat hij had gezegd, had absoluut háár interesse gewekt.

‘Ik heb je e-mail ontvangen,’ zei Wolf met een emotioneloze stem. ‘Het enige wat ik nodig heb, is een bloedmonster.’

‘Wat?’

‘Bloed. Prik gewoon in je vinger met een schone naald,

veeg het bloed op een stukje papier, stop dat in een envelop en doe het op de post naar me.'

Het was toen stil en ze kon Wolf op de achtergrond horen typen op een computer, terwijl hij zichzelf bezighield met veel interessantere dingen dan zij. Dit was het vreemdste gesprek dat ze ooit had gevoerd.

'Ik... Ik heb het geld om de huur mee te betalen, daar hoeft je je niet druk om te maken.'

'Ik ben niet geïnteresseerd in geld, mevrouw Brightheart, alleen je bloed.'

'Waarom wil je in hemelsnaam mijn bloed hebben?'

'Je kunt veel te weten komen over iemand aan de hand van zijn bloed, mevrouw Brightheart, en als je van het dorp Midnight afwist, dan zou je die vraag niet stellen. Bedankt voor je tijd, maar er zijn nog andere mensen die zich hebben aangemeld die ik moet spreken.'

'Nee, wacht, alseblieft. Ik heb dit huis nodig, ik moet... ontsnappen.'

Hij was een tijdje stil. 'Waarom wil je in Midnight wonen? Ik weet zeker dat er genoeg plekken in de wereld zijn waar je je kunt verstoppen voor de pers.'

Ze kromp ineen toen ze zich realiseerde dat hij wist wie ze was. 'Ik ben opgegroeid in Whimbles.'

'Ik begrijp het.'

'Nee, je begrijpt het niet. Het is lastig om uit te leggen, maar ik heb altijd al een soort aantrekkingskracht tot Midnight gevoeld, alsof ik daar thuishoor. Ik weet dat het absurd klinkt, omdat ik er nog nooit ben geweest, maar de plek voelt aan als thuis. Toen ik klein was, speelde ik in het bos achter het dorp omdat... ik me kalm voelde worden door

zo dichtbij te zijn. Mijn gedachten springen vaak van de hak op de tak en het is net alsof ik constant aan honderd verschillende dingen denk en elke keer dat ik dicht bij Midnight was, hield dat op. Ik kon dan weer helder nadenken. Ik had een lastige jeugd, ik was sociaal ongemakkelijk, zo zouden ze het nu noemen. Ik had niet echt vrienden omdat ik niet echt een band met ze kon vormen. Ik was... anders dan zij.'

'Anders op welke manier?'

'Ik... weet het niet.'

'Je kunt vrijuit spreken, mevrouw Brighthouse. Wat je ook zegt, het zal in vertrouwen zijn.'

Ze beet op haar lip. Dit gesprek werd vreemder en vreemder. Waar moest ze zo vrij over praten, alsof ze een of ander groot geheim had?

'Ik weet niet wat ik moet zeggen, meneer Oakwood.'

'Noem me maar Wolf. Ik wil dat je me vertelt waarom je je anders voelt dan andere mensen.'

Hoe kon ze dat gevoel ooit onder woorden brengen?

Hij zuchtte. 'Star, het vertrouwen werkt beide kanten op. Als ik jou ga vertrouwen door je in mijn dorp te laten wonen, dan moet jij mij ook vertrouwen. Stuur me het bloedmonster op en dan praten we verder.'

En daarmee had hij opgehangen.

En in plaats van een ander huis te vinden om te wachten tot de rust was teruggekeerd, zoals hij had voorgesteld, had ze gedaan wat Wolf had gevraagd en in haar vinger geprikt. Toen had ze het bloed op een papiertje afgeveegd en een hele som geld betaald om dat direct bij hem te laten bezorgen. Ze had het pakketje gevolgd terwijl het Londen had verlaten, over de snelwegen en landweggetjes was ge-

reisd, naar de verste en donkerste uithoek van Cornwall. Hij had haar de volgende dag om acht uur gebeld om te zeggen dat het huis van haar was, haar uit te leggen hoe ze er kon komen, voorbij de beveiliging kwam en dat hij de dorpsregels met haar zou doornemen zodra ze arriveerde en om haar een geheimhoudingsverklaring te laten tekenen, wat betekende dat ze niemand kon vertellen wat er zich in het dorp afspeelde. Het voelde allemaal erg mysterieus en avontuurlijk aan, waardoor ze zich nu ongemakkelijk begon te voelen terwijl ze over de donkere landweggetjes richting Midnight reed.

Maar wat was het alternatief? De pers had haar al te lang zitten opwachten buiten haar huis, foto's waarop ze bang en geteisterd keek waren in elke krant gedrukt en elke nieuwszender had ook aandacht besteed aan het verhaal. Ze had een paar dagen in een hotel verbleven, om gewoon even weg van ze te komen, maar het voelde niet alsof dit verhaal ooit weg zou gaan.

Ze reed door de ingang naar Midnight, over een smalle kronkelweg tot ze boven aan de weg stond, waar er niet minder dan vier bewapende beveiligers voor een grote metalen poort stonden. Ze zette de auto ervoor stil en draaide het raampje omlaag om een van hen aan te spreken.

Hij glimlachte zodra hij haar zag. 'Star Brightheart, we verwachtten je al. Rijd maar door en neem de eerste weg rechts. Jouw huis bevindt zich helemaal aan het einde van de doodlopende straat. Aurora Cottage. Hij valt niet te missen, er staat een enorme windmolen in de voortuin. De vorige eigenaar was gek op zijn tuinornamenten.' Hij overhandigde haar de sleutel en moest toen op een knop hebben gedrukt,

aangezien de poort uit zichzelf naar achteren rolde. De beveiliging gebaarde dat ze door moest rijden, en toen bevond ze zich in Midnight Village.

Het gevoel van kalmte overspoelde haar onmiddellijk, net alsof ze door een of ander krachtveld had gereden dat haar beschermde tegen de buitenwereld. Er was ook een warmte die vreemd aanvoelde voor het seizoen, aangezien het halverwege december was, maar plotseling voelde het alsof het een milde zomeravond was. Terwijl ze de hoek om reed, kreeg ze haar eerste glimp te zien van het dorp terwijl het sliep in het maanlicht, met pittoreske, kleine cottages met rieten daken, keienstraatjes en gaslantaarns in victoriaanse stijl. Het was perfect.

Ze reed langzaam over de weg waar ze op was gestuurd en zag steeds meer charmante cottages in verschillende kleuren. Ze glimlachte toen ze de windmolen voor de cottage aan het eind zag staan. Hij was minstens twee meter groot, met wieken die langzaam draaiden door een zacht briesje.

Ze reed de oprit op en stapte uit, waarna ze rondkeek. Er zat een zwarte kat aan het einde van haar oprit naar haar te kijken met een scherpzinnige blik in zijn felgroene ogen. Ze pakte haar tas en liep naar haar blauwe houten voordeur, waar ze de sleutel in het slot stak, ironisch genoeg op hetzelfde moment waarop de klokkentoren van het dorp twaalf uur sloeg.

Star duwde de deur open en de kat volgde haar de zitkamer in. Ze kon een glimlach niet van haar gezicht houden bij het eerste wat ze zag: een spectaculaire kerstboom in een hoek van de kamer. Ook al was deze boom een stuk traditioneler versierd dan alle bomen die ze ooit had gezien,

hij gaf toch een gezellige, feestelijke sfeer aan de ruimte. Aan de takken hingen kaneelstokjes, samengebonden met rode draad, en gedroogde sinaasappels versierd met steranijs. Er hingen hulstbladeren en bessen, dennenappels, slingers van gedroogd fruit en groenten, kettingen van popcorn en cranberry's en houten sterren gemaakt van takken die aan de grotere takken hingen. Toen ze dichterbij kwam, zag ze bollen of kerstballen met lavendel, rozenbladen, hele muskaatnoten, kruidnagels en andere kruiden en bloemen erin. Het rook er geweldig en de hele boom fonkelde met kleine lichtjes.

Ze keek rond en zag toen dat er ook een knusse, zachte bank aan één kant van de kamer stond en een felrode houtkachel aan de andere kant. Boven de kachel hing een slinger gemaakt van hulst, bessen en rode bloemen. Hij zag er prachtig uit.

Ze wandelde naar de keuken, die verrassend groot was. Buiten, in de achtertuin, zag ze bloemen en planten die over rotsen in meerdere lagen leken te lopen, allemaal verlicht door kleine bollen licht. Er stond een grote welkomstmand, gevuld met brood, melk, scones, clotted cream, jam, biscuits en een fles wijn op de ontbijttafel, wat een aardige toevoeging was.

Het hele gebeuren was zo'n contrast met het moment waarop ze een paar jaar geleden voor het eerst in haar huurwoning in Londen was gearriveerd, waar een bank, een bed en wat witgoed in de keuken hadden gestaan – en dat telde als gemeubileerd. Daar had ze geen zachte meubels of welkomstmanden gekregen. Ze had de afgelopen jaren haar best gedaan om van die plek haar thuis te maken, maar nu kon ze

nooit meer terug. Ze had al aan haar huurbaas doorgegeven dat ze de huur aan het einde van januari zou opzeggen en dat haar vriendin, Tig, haar spulletjes zou komen brengen als ze naar Cornwall kwam om met haar familie de kerst door te brengen. Ze zou een opruimdienst betalen om van de rest af te komen. Het was het einde van een hoofdstuk en daar voelde ze zich wel verdrietig om. Maar nu begon een ander hoofdstuk van haar leven.

Het kostte haar wat tijd om de auto uit te laden. Ze had niet veel kleren meegenomen, maar ze had wel al haar spulletjes ingepakt om cakejes mee te maken, inclusief een hele lading ingrediënten die ze niet had willen weggooien. Na wat er was gebeurd, wist ze niet of ze ooit nog wel haar cakejes wilde bakken, maar ze vond het proces wel erg rustgevend. Ze was altijd op haar gelukkigst als ze cupcakes bakte.

De kat ging zitten en keek toe terwijl ze al haar spulletjes uitpakte, met een blik van vermaak en afkeer in zijn ogen, maar alle katten leken zo te kijken naar de minderwaardige sterfelijken die voor ze zorgden, dus dat was niets nieuws.

Zodra de auto leeg was, sloot ze de deur en keek ze rond in haar nieuwe thuis. Plotseling was ze doodop. Ze had vandaag bijna zeven uur gereden en bovendien haalde de vermoeidheid van de afgelopen dagen haar eindelijk in.

De kat miauwde terwijl hij haar de keuken in volgde. Het viel haar op dat er in de mand een paar blikken kattenvoer lagen. Ze opende er een en dumpte de inhoud op een bord dat ze op de vloer zette. De kat at het op en krulde zich daarna op een donzig vloerkleed op.

Ongelooflijk moe liep Star de trap op om naar bed te gaan. Er waren maar twee kamers boven: een badkamer met een

inloopdouche en een slaapkamer met in het midden een enorm, zacht bed, al opgemaakt voor haar. Ze kleepte zich uit en ging onder de deken liggen, waar ze onbewust een lach op haar gezicht kreeg.

Ze was thuis.

Ze rolde op haar zij en viel onmiddellijk in slaap.